
Uit en Thuis - RW en FC

Briefwisseling over voetbal en het leven

François Colin en Raf Willems corresponderen op zaterdag en zondag in 'Uit & Thuis': met een aparte briefwisseling over 'voetbal en het leven' laten FC en RW gedurende het hele weekend hun licht schijnen op de Belgische competitie en veel meer. Ze veroorloven zich daarbij uitstapjes naar dingen die hen raken. Ze baseerden zich voor dit format op de gelijknamige bestseller van het Scandinavische duo Karl Ove Knausgard en Frederik Ekelund: Uit & Thuis, over voetbal, vriendschap en andere zaken van levensbelang.

Door Raf Willems

Nijlen, 23 april 2017.

21 uur,

Beste Francois,

1

Het lege stadion. Kijken naar Play Off 2 doet in niets denken aan een voetbalwedstrijd. Zappend op Play Sports kwam ik op drie opeenvolgende zenders het volgende beeld tegen: een leeg stadion. Hier en daar zaten er enkele mensen maar je hoorde de spelers roepen naar elkaar. Het lijkt steeds op een veredelde vriendschappelijke match. Lierse, STVV, Union, Roeselare, Moeskroen, Eupen, Lokeren, Waasland-Beveren: soms minder dan duizend toeschouwers, nooit meer dan vijfduizend. Wie heeft hier iets aan? Tenzij een student-fotograaf met als opdracht het schieten van een atypisch plaatje: dat van een leeg stadion, met name. De bedenker van dit format verdient toch pek en veren? En de vraag die we moeten stellen: gaat het er veel beter aan toe in Play Off 1? De onaantrekkelijke partijen stapelen zich op. Kort en goed: het geheugen is op mijn bijna 57ste verjaardag misschien

niet meer zo optimaal maar ik herinner mij niet één partij voor de geschiedenisboeken. Bovendien: de stadions van Oostende, Charlerloi en Waregem lopen evenmin vol. Kan onze 'Stadion Watcher' van www.dewitteduivel.com Stefan Van Loock hier een sociologisch verantwoord antwoord op bedenken? Want ik weet niet waar dat vandaan komt, dat lege stadion.

2

Jaloers, dat ben ik na het lezen van je brief François, over je tocht door Manchester. Hoewel het spel van Mourinho's United me nog steeds geen seconde kan bekoren, had ik er toch graag bij geweest op Old Trafford. Zelf bezocht ik al enkele keren het National Football Museum. Vorig jaar werk ik er door de stewards stevig op de vingers getikt toen ik in de door jou aangehaalde Mini Cooper van George Best ging zitten en een promofilmpje met mezelf probeerde te maken. Dat kost blijkbaar een flink pak duiten. By the way, zou zo'n nationaal voetbalmuseum bij ons een kans maken denk je? Moeten wij hier eens geen werk van maken vanuit onze denktank die we toch

ook met www.dewitteduivel.com willen zijn?

3

Muziek! Laten we het even over muziek hebben, zoals jij deed in je vorige brief. Jouw favoriete zanger Ray Davies spreekt me evenzeer aan. Je vertelt dat Raymond voor jouw 65 ste verjaardag 'Sunny Afternoons' op een krakende piano voor je speelde. Qua melancholisch hoogtepunt in een mensenleven kan dat tellen. Maar wist je dat Ray Davies onder de kop 'Lazy, sunny afternoons at Highbury' in 2006 emotionele herinneringen ophaalde in The Times bij het afscheid van Arsenal aan het oude stadion? The Kinks genieten wereldfaam door simpele, stampende en rockende hits uit de jaren zestig als 'Lola', 'You really got me' en 'All day and all of the night'. Maar Davies had meer in zijn mars. Ik genoot echt van de drie conceptelpees Mitfits, Preservation Act en Schoolboys in Disgrace waarmee hij op het einde van de jaren zeventig op satirische wijze de onvolkomenheden hekelde van de Engelse samenleving en pleidooien hield voor het behoud van waardevolle historische landschappen. Zoals Highbury dus. Bij de verhuizing naar het Emirates Stadium in de zomer van 2006 viel de beste Engelse songsmid ten prooi aan verlatingsangst: 'Mijn hart doet pijn want ik weet dat ik nooit meer de lanen naar Highbury zal aflopen tussen duizenden andere Arsenalfans. Een sentimentele diehard als ik treurt om het verlies van een monument, het verdwijnen van een landschap.' Het leek alsof hij het voorvoelde want Arsenal won sindsdien geen landskampioenschap meer. Jij Ray Davies, ik Bruce Springsteen. Ik maak een sprongetje naar de wereldpolitiek. Van Bruce zijn niet meteen sportieve voorkeuren bekend maar hij beschouwt Madison Square Garden in New York wel als zijn emotionele thuishaven. Gisteren

liet hij nog eens op een verrassende wijze van zich horen met zijn anti-Trump song. Ik heb hem meteen gedownload: *That's what make us great!* Ik ben al een fan van The Boss sinds het einde van de jaren zeventig en het album dat de rockmuziek een andere richting instuurde: Born to Run.

Ik zag hem vorige zomer nog eens live. Het was zaterdag 10 juli 2016. Hij speelde het op TW Classic alsof het de eerste keer was: Born to Run. De song die hij in de zomer van 1976 over de jonge rockgeesten van Europa liet neerdalen. Althans, toen leerde ik het nummer als zestienjarige kennen. En we murmelden toen al het essentiële zinnetje mee, zonder te beseffen waarover het ging: Tramps like us, baby we're born to run. Een zwerver, ja, maar Bruce bedoelde vooral: een zwerver in de geest.

Welk gevoel graaft er dieper dan tijdens concerten met gelijkgestemden deze tekstflarden mee te neurien? En, met de handen in de lucht, schorre keelklanken te uiten als The Boss *with you* schreeuwt en zijn karakteristieke stemsound inzet die hem tot de aangrijpendste 'voice' van de rock'-n-roll maakte: *whoa-oh-oh-oh-oh-whoa-oh-oh-oh-oh. Tramps like us, baby we're born to run.* Wanen we ons, zelfs al ben je van mijn leeftijd, dan niet allemaal even, *Springsteengewijs* - een zwerver in de geest, François? Heb je dit ritueel zelf ook als een uitgevoerd op een Springsteenconcert? En deze filosofie speelt hij opnieuw uit bij *That's what make us great.* Waarbij hij Trump, Donald dus een neus zet. Ik geef je even enkele tekstflarden mee:

*They come from everywhere
A longing to be free
They come to join us here
From sea to shining sea*

*And they all have a dream
As people always will
To be safe and warm
In that shining city on the hill*

*Some wanna slam the door
Instead of opening the gate
Aw, let's turn this thing around
Before it gets too late*

Om even bij stil te staan in tijden dat Marine Le Pen in de tweede ronde van de Franse presidentsverkiezingen de uitdager wordt.

4

Fuck de professionele overtreding! Ik kan ze niet meer horen, die journalisten-analisten, die er bij de minste dreiging van de tegenpartij om schreeuwen. Zelfs al bevindt de bal zich in het midden van het veld. Franky Van der Elst heeft wel vaker gelijk. De middenveldmeester van het positieospel, steeds aanspeelbaar maar vooral altijd iets sneller bij de bal om de vijandelijke aanval te ontregelen, haalde deze week uit naar...coach Ancelotti van Bayern München. Omdat die had verzuimd om Arturo Vidal tijdig naar de kant te halen in Bernabeu. Die stond al met een gele kaart geboekt maar achtte het toch nodig om op enkele minuten voor het einde een compleet overbodige sliding in te zetten op vijftig meter van het eigen doel. Tweede geel en rood. Bayern had Real naar de keel gegrepen maar gaf van dan af begrijpelijker wijze langzaam noodgedwongen het overwicht prijs en verloor onverdiend. Een week eerder lapte Javier Martinez in de Allianz Arena hetzelfde als Vidal: twee zogenaamde 'professionele overtredingen' in de buurt van de middencirkel, terwijl er van doelgevaar geen sprake was. Martinez bood de overwinning op een dienblaadje aan de Koninklijke aan. Gelijkaardig scenario tijdens 'onze' klassieker of wat daar tegenwoordig moet voor doorgaan: wat Ruud Vormer bezielde om Tielemans net voor de pauze onderuit te schoppen en dom rood te pakken mag de spreekwoordelijke

Joost weten. Vaststaand feit: Club Brugge verloor op dat moment alle aanspraak op de zege. Vidal, Martinez en Vormer lieten hun ploeg op het cruciale ogenblik in de steek. De professionele overtreding mag dus bij deze gecatalogeerd worden als 'hoogste onprofessioneel.' Ik zou zeggen: *fuck it!* In de ijdele hoop dat journalisten-analisten in de toekomst achterwege laten om dit soort spelbederf te bewieroken. Benieuwd naar je reactie!

Van harte,

Raf